

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΩΡΑΦΙΑ

B'

Κλεισμένοι μέσα στο Κοινοτικό κατάστημα της Πεπονιάς, ενός χωριού πεπονοπαραγωγού, δι' ο και φερονόμου, του κάμπου των Σερρών, αποκλεισμένοι εκεί από τη βροχή τη ξαφνική, μιλάμε με τον γραμματέα της Κοινότητας.

—Γκούρμα! Μου είπε και μου ββείξε τον ουρανό!

“Ημουν εγώ και ο κ. Κ. Γιαπαδόπουλος από τας Σέρρας. Μέσα έκει, αποκλεισμένοι θρήκαμε και τον κ. Ν. Κανάση, διευθυντή του Γεωργικού Γραφείου των Σερρών.
“Έξω, ο Θεός έρριχνε πύρ και... ύδωρ. Δηλαδή βροχή και κεραυνούς. “Όλη η ατμόσφαιρα ήταν ηλεκτρισμένη και ο ηλεκτρισμός αυτός έπενεργούσε άπάνω στον Παπαδόπουλο, πολυτραυματία του πολέμου, και για τούτο ευάισθητον και παθαίνοντα με της ατμόσφαιρας τούς ηλεκτρισμούς. Καθόταν στην καρέκλα του, βαστώντας με τα δύο του χέρια στο κεφάλι του, κατεβασμένο κάτω στο στήθος του, κοντά...”

Κι' απ' έξω συχνοί οι γδοῦποι των μπουμπουνιτών, που έκαναν τα τζάμια του γραφείου να τρίζουν.

Τί λέγαμε; Κουβέντες του αποκλεισμού. Τι ποτε δηλαδή κι' απ' ύλα...

“Ο κ. Κανάσης, μάς θεβαίωνε, πώς τώρα με τα άρδευτικά έργα, που γίνονται στον κάμπο των Σερρών, θα πέσουμε στο άλλο άκρον... “Ότι θα άποξηρανη ή γή τελείως, και τότε πρέπει να γίνουν άλλα έργα από την άρχή, για να τήν... ύδρευσουν!

—Και γιατί δέν γίνονται και τα δύο συγχρόνως;

“Αντί του κ. Κανάση, άπήντησεν ένας κεραυνός:

—Κράκ, τράκ, πατατράκ! Μπού, ού, ού, ού, βββββ, μπού, ού, ού!

—Κάπου έπεσε έδω κοντά!

Και τότε, ο κ. Κανάσης, μου φαίνεται, μάς διηγήθη το έξης περιεργό: Καθώς περνούσε ένας χωρικός, με το γαϊδουράκι του, από τη γέφυρα του “Αρλιακο, χωρίς να θρέχη, χωρίς τίποτα να δείχνη στην ατμόσφαιρα πώς πρόκειται να βρέξη, χωρίς καμιά προειδοποίηση μακρυνή ή κοντινή, πέφτει άξαφνα ένας κεραυνός και κάνει στάχτη και το γαϊδάρο και το χωρικό!...

Δράματα και μυστήρια της ύπαιθρου...

Πόσο μείναμε έκει;

“Όσο θέλησεν ο Θεός! “Ωρες! “Όταν τέλος άνέστειλε τον ύδάτινο φραγμό, κι' άνάσασε για μιά στιγμή ο ουρανός και πέσανε από τις νεροϊτιές και ή τελευταίες σταλάγρες της βροχής, έβγήκαμε να φύγουμε.

—Αδύνατον, μάς λέει ο σωφέρ, να πάμε στη Νιγρίτα.

—Βρέ, για το Θεό! Γιατί;

—Έβρεξε και βάλτωσε και δέν περνούν οι δρόμοι! Ζήτημα είνε τώρα κι' άν θα μπορούσαν να γυρίσουμε στας Σέρρας! “Ο δρόμος όπου ήρθαμε, δέν περνάει πλέον. Θα τραβήξουμε από τα παράδρομα, κι' όπου μάς θγάλει ο δρόμος κι' ο... Θεός!

—Πάμε, επεν ο Κανάσης, από το “Αδερφικό.

Δέν προχωρήσαμε είκοσι μέτρα με το αυτοκίνητο και μιά λάμψις θάμπωσε τα μάτια μας και ένας κρακισμός ξερός, σαν να κατέρρεαν και να σπάζανε ξερά δοκάρια, μάς έσύγχισε. “Ως που να συνέρθουμε από τον πρώτο κεραυνό, άκούστηκε και δεύτερος, ακόμα πιο κοντά...

—Αφήστε τ' αυτοκίνητο παιδιά, γιατί θα σάς κάψουνε οι κεραυνοί! άκούστηκε μιά φωνή.

Τρέσαμε σ' ένα εκεί κοντά, χωριάτικο σπιτάκι. Σπιτάκι

Χωριάτικο σπιτάκι, κοιμάτανε με μιά λάσπη κοκκινωπή, από το δρόμο. Θα νόμιζε κανείς πώς ήτανε ένα σπιτάκι, ντυμένο στο χακί.

Στο άνοιγμα του ίσογειου χαγιατιού, καταγής, μέσα σε κάτι τσόλια, ένα μικρό παιδάκι έκοιμάτανε, χωρίς να το άησυχούν οι κεραυνοί, ούτε της βροχής τα πιτσιλίσματα να το ξυπνούνε.

“Υπνος άθώου μέσα στη φύσι, ύπνος φυσικός.

“Όλη ή άλλη οικογένεια, παιδιά, γυναίκες και γρηές, κατατρομαγμένη από τούς κεραυνούς, είχε μαζευθη στη μιά από τις κάμαρες, που την έσοκότηζε περισσότερο, αντί να τη φωτίση, ένα κομμάτι γυαλιού σπασμένο και στερωμένο στον τοίχο, με λάσπη και αυτιά, κοκκινωπή...

Μιά μπόχα άθρωπίνων άναπνοών κι' άναθυμιάσεων, έβγαينه από την πόρτα που ήταν λίγο, δυο δάχτυλα, μονάχα άνοιχτή.

—Βρέ τί το αφήσατε τούτο το παιδάκι, καταγής; λέει στους χωρικούς.

Μιά άσχημη χωριάτιστα, με κεντητό πουκάμισο, ξυπόλυτη, ξετραχείλη, ξεμπράτσωτη και έηροπόδα πρόβαλε.

—Γκούρμα (μπουμπουνίζει), μου λέει, δείχνοντας τον ουρανό! Τρινοῦθα! (ρίχνει κεραυνούς).

“Αξιοθαύμαστος ή φυσική κατάστασις του κόσμου της ύπαιθρου. “Αξιοθαύμαστος και ίσως εϋτυχής από άποψεως άναισθησίας... “Ένα μόνον δέν γνωρίζω! Ποῦ θρίσκουν θέματα οι ποιηταί, για να έξυμνούν την κατάστασι αυτή!

“Ίσως γιατί δέν την ξέρουν!

χαμηλό, σκοτεινό, ίσόγειο, ύγρο, με δυο δωμάτια στις δυο άκρες και στη μέση ένα άνοιγμα, σαν ίσόγειο χαγιατί. Λασπόκτιστο, λασποθριβές, λασπόχριστο και χορτοσκέπαστο. Οι τοίχοι του και το δάπεδό του ήταν άλειμμένα με μιά λάσπη κοκκινωπή, από το δρόμο. Θα νόμιζε κανείς πώς ήτανε ένα σπιτάκι, ντυμένο στο χακί.

Στο άνοιγμα του ίσογειου χαγιατιού, καταγής, μέσα σε κάτι τσόλια, ένα μικρό παιδάκι έκοιμάτανε, χωρίς να το άησυχούν οι κεραυνοί, ούτε της βροχής τα πιτσιλίσματα να το ξυπνούνε.

“Υπνος άθώου μέσα στη φύσι, ύπνος φυσικός.

“Όλη ή άλλη οικογένεια, παιδιά, γυναίκες και γρηές, κατατρομαγμένη από τούς κεραυνούς, είχε μαζευθη στη μιά από τις κάμαρες, που την έσοκότηζε περισσότερο, αντί να τη φωτίση, ένα κομμάτι γυαλιού σπασμένο και στερωμένο στον τοίχο, με λάσπη και αυτιά, κοκκινωπή...

Μιά μπόχα άθρωπίνων άναπνοών κι' άναθυμιάσεων, έβγαينه από την πόρτα που ήταν λίγο, δυο δάχτυλα, μονάχα άνοιχτή.

—Βρέ τί το αφήσατε τούτο το παιδάκι, καταγής; λέει στους χωρικούς.

Μιά άσχημη χωριάτιστα, με κεντητό πουκάμισο, ξυπόλυτη, ξετραχείλη, ξεμπράτσωτη και έηροπόδα πρόβαλε.

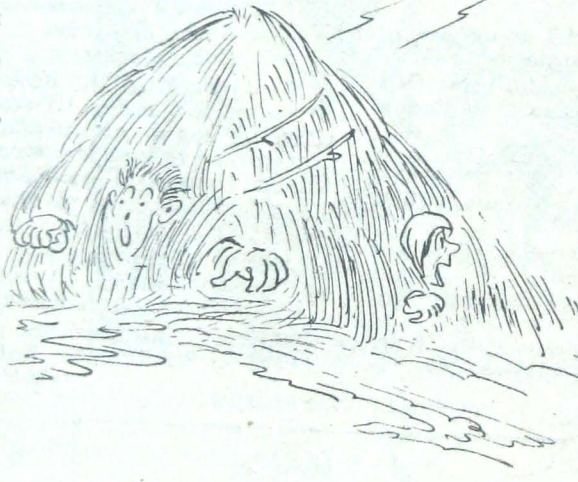
—Γκούρμα (μπουμπουνίζει), μου λέει, δείχνοντας τον ουρανό! Τρινοῦθα! (ρίχνει κεραυνούς).

“Αξιοθαύμαστος ή φυσική κατάστασις του κόσμου της ύπαιθρου. “Αξιοθαύμαστος και ίσως εϋτυχής από άποψεως άναισθησίας... “Ένα μόνον δέν γνωρίζω! Ποῦ θρίσκουν θέματα οι ποιηταί, για να έξυμνούν την κατάστασι αυτή!

“Ίσως γιατί δέν την ξέρουν!

Σαν χωριάτισσες που κλαίνε...

Κατάφυγαν σαν χελώνες κάτω από τις θυμωνίες!

πλωθη και έμεινε στη γή και φεγγίζει... σκούρο, μολυβένιο ουρανό...

“Άλλες χαμοκέλλες και σε τούτο το χωριό, και ένα διώροφο σπιτάκι. “Ένας πρώην αξιωματικός, ο κ. Τσουκάτος, ζή τη περισσότερο ζωή του εκεί, αφήσας το σπαθί και άρπάσας την άξινη. “Αροτρα, ύνια, τοαπιά, καλάθια, εργαλεία της γεωργικής στο κάτω πάτωμα. Θερίστριες μπαινοβγαίνουν στα δωμάτια ή κάθονται για να στεγνώσουν, έμπρός σε δυνατές φωτιές.

Τούς θρήκε, όλους, στο χωράφι, καθώς θερίζουν ή μπόρρα. Δέν προσφτασαν να φύγουν και άρχισαν οι κεραυνοί. Για να γλυτώσουν τρυπούσαν σαν χελώνες από κάτω από τις θυμωνίες. “Ως πεσε δίπλα τους, ένας κεραυνός. Και έπειτα άλλος παραπέσα, και άλλος παραδά... Πύρινο μπαράζ!

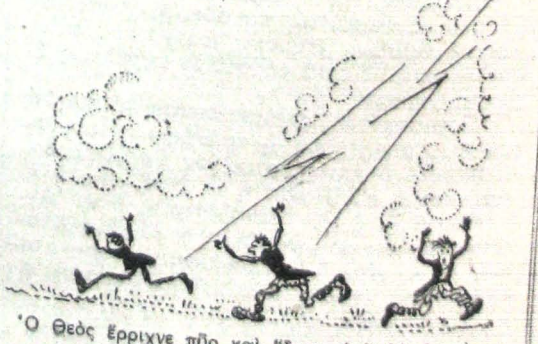
—Μήπως πεινάτε; μάς ρωτούν.

—Αίγο.

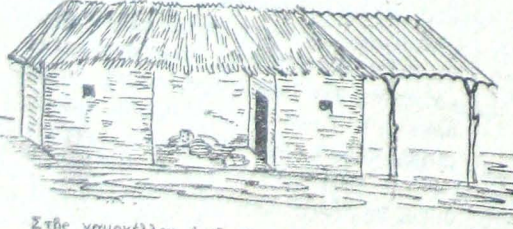
Μας φέρουν σιταρένιο ψωμί, άσπρο τυρί, και κόκκινο κρασί. Συμπόσιο σωστό!

—Καθήστε. Το θράδυ, θα έσω, μάς λέει ο κ. Τσουκάτος και ζεστό ψωμί.

“Ό Θεός έρριχνε πύρ και ύδωρ. Δηλαδή βροχή και κεραυνούς.

“Ό Θεός έρριχνε πύρ και ύδωρ. Δηλαδή βροχή και κεραυνούς.

Στης χαμοκέλλας έκει το μεσαίο άνοιγμα, κοιμάτανε ένα παιδάκι!...

